

บทที่ ๔

การอภิปรายผลของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาถึงผลของการจัดลำดับส่วนประกอบของประโยคบอกเล่าว่าจะมีผลต่อการรับรู้ภาษาพูดอย่างไร ซึ่งส่วนประกอบของประโยคบอกเล่านี้ประกอบด้วย ประโยคมูลฐาน และ ส่วนประกอบของประโยคประเภทเสริม ได้แก่ หน่วยเสริมพิเศษ หน่วยเสริมบอกเวลา และหน่วยเสริมสถานที่ ผลของการวิจัยอภิปรายได้ดังนี้

๑. ผลของการเปรียบเทียบแบบของการจัดลำดับส่วนประกอบของประโยค ๒๔ แบบที่มีต่อการรับรู้ภาษาพูด

๑.๑ จากตาราง ๑ พบว่าการรับรู้ภาษาพูดจะดีที่สุดเมื่อแบบของการจัดลำดับประกอบด้วย "สพ ม สว สส" และการรับรู้ภาษาพูดจะต่ำสุดเมื่อแบบของการจัดลำดับประกอบด้วย "ม สส สว สพ"

๑.๒ จากตาราง ๓ เมื่อทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance) พบว่าแบบของการจัดลำดับส่วนประกอบของประโยคทั้ง ๒๔ แบบ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕

๑.๓ จากตาราง ๔, ๕, ๖ เมื่อแบ่งกลุ่มของแบบการจ้ดลำดับส่วนประกอบของประโยคทั้ง ๒๔ แบบเป็น ๒ กลุ่ม คือ กลุ่มที่มีคะแนนต่ำกว่าคะแนนมัชฐาน และกลุ่มที่มีคะแนนสูงกว่าคะแนนมัชฐาน พบว่าไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในแต่ละกลุ่ม แต่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างกลุ่มทั้ง ๒ ที่ระดับ .๐๕ ซึ่งแสดงว่าการจัดลำดับส่วนประกอบของประโยคในกลุ่มที่มีคะแนนสูงกว่าคะแนนมัชฐานจะช่วยให้การรับรู้ภาษาพูดดีขึ้น

๒. ผลของการเปรียบเทียบการจัดลำดับของประโยคมูลฐาน หน่วยเสริมบอกเวลา และหน่วยเสริมสถานที่ จากตารางที่ ๗, ๘ และ ๑๐ พบว่าการจัดลำดับของส่วนประกอบของประโยคทั้ง ๓ ชนิดไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งแสดงว่า ผู้ฟังอาจจะมีความคุ้นเคยกับลักษณะของส่วนประกอบของประโยคทั้ง ๓ ประเภทเท่ากัน จึงทำให้ไม่มีความแตกต่างในกระบวนการรับรู้ภาษาพูด ซึ่งตรงกับการวิจัยของ ซาร์เทน สแตรง และ แชปแมน^{๓๐} (Sartain, Strang and Chapman, 1958) ซึ่งพบว่าการระบอชื่อการรับรู้ของคนนั้น เป็นผลมาจากโครงสร้างของความจำซึ่งอาจจะเป็น ความคุ้นเคย ความคาดหวัง หรือความเชื่อ เป็นต้น

๓. ผลของการเปรียบเทียบการจัดลำดับส่วนประกอบของประโยคประเภทหน่วยเสริมพิเศษ จากตาราง ๘ พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ จึงได้ทำการวิเคราะห์ความแตกต่างรายคู่ ด้วยวิธีของนิวแมน-คูลส์ (Newman-Kuels) พบว่าส่วนประกอบของประโยคประเภทหน่วยเสริมพิเศษตำแหน่งที่ ๓ และ ๔ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ แสดงว่า การรับรู้ภาษาพูดจะดีขึ้นถ้าหากจัดลำดับของหน่วยเสริมพิเศษไว้ในตำแหน่งที่ ๔

๔. ความถี่ของการตอบผิดตำแหน่งจากตาราง ๑๓, ๑๔, ๑๕, ๑๖ และ ๑๗ พบว่าการตอบผิดตำแหน่งจากส่วนประกอบของประโยคมูลฐานไปเป็นส่วนประกอบประเภทเสริมน้อยกว่าการตอบผิดตำแหน่งของส่วนประกอบของประโยคประเภทเสริมไปเป็นส่วนประกอบประเภทเสริม จึงแสดงว่าการรับรู้ประโยคมูลฐานในประโยคบอกเล่าดีกว่าการรับรู้ส่วนประกอบประเภทอื่น ๆ ของประโยค

ผลจากการวิจัยในครั้งนี้แสดงให้เห็นว่าการเรียงลำดับของส่วนประกอบของ
ประโยคประเภทเสริมในประโยคบอกเล่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติต่อ -
การรับรู้ภาษาพูดและเมื่อนำผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตาราง ๑ มาพิจารณาพบว่าคะแนน
ของการรับรู้ภาษาพูดในระดับสูงนั้นประกอบด้วยการเรียงลำดับของส่วนประกอบของ
ประโยคดังนี้

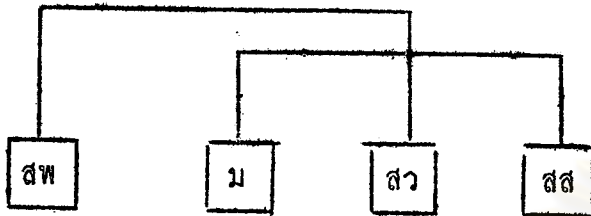
๑. ส พ ม สว สส (ค่าเฉลี่ย ๓.๓๑)
๒. สว ม สส สพ (ค่าเฉลี่ย ๓.๒๖)

ซึ่งเมื่อนำมาเปรียบเทียบกับผลการวิจัยเรื่องผลของการจัดลำดับส่วนประกอบ
ต่อการจำระยะสั้นของประโยคบอกเล่าของนางสาวเลิศลักษณ์ สุวรรณโชติ^{๓๑} ซึ่งทำการ
วิจัยโดยใช้โครงสร้างของประโยคบอกเล่าชุดเดียวกับที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ และได้ขอ
สรุปว่าความจำระยะสั้นของประโยคบอกเล่าจะดีที่สุดเมื่อประโยคมีฐานอยู่ในลำดับที่ ๒
และหน่วยเสริมพิเศษอยู่ในลำดับที่ ๑ หรือ ๔ ของประโยคส่วนหน่วยเสริมบอกเวลา และ
หน่วยเสริมสถานที่จะอยู่ในลำดับใดของประโยคบอกเล่าก็มีผลต่อการจำระยะสั้นเหมือนกัน
และลักษณะของประโยคที่ง่ายต่อการจำมีลักษณะการเรียงลำดับส่วนประกอบของประโยค
ดังนี้

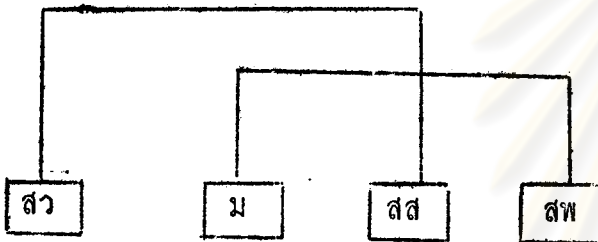
๑. ส พ ม สว สส
๒. ส พ ม สส สว
๓. สส ม สว สพ
๔. สว ม สส สพ

^{๓๑}เลิศลักษณ์ สุวรรณโชติ, ผลของการจัดลำดับส่วนประกอบต่อการจำ
ระยะสั้นของประโยคบอกเล่า, วิทยานิพนธ์ชั้นปริญญาโทมหาบัณฑิต, แผนกวิชาจิตวิทยา,
คณะครุศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๘.

เมื่อนำลักษณะการเรียงลำดับส่วนประกอบของประโยคจากการวิจัยทั้ง ๒ ครั้ง มาพิจารณารวมกัน พบว่าลักษณะโครงสร้างของประโยคที่จะช่วยให้การจำหรือการรับรู้ ภาษาพูดดีขึ้นควรจะเรียงลำดับส่วนประกอบของประโยคดังนี้

หน่วยเสริมพิเศษ ประโยคมูลฐาน
หน่วยเสริมบอกเวลา หน่วยเสริม
บอกสถานที่

หน่วยเสริมบอกเวลา ประโยคมูลฐาน
หน่วยเสริมบอกสถานที่ หน่วยเสริมพิเศษ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย